

Forfatter: Anker, Carsten Tank

Titel: BREV TIL: Christian Frederik FRA: Anker, Carsten Tank (1814-07-26)

Citation: Anker, Carsten Tank: "BREV TIL: Christian Frederik FRA: Anker, Carsten Tank (1814-07-26)", i *Christian Frederik og Carsten Anker's Brevveksling 1814 - samt Uddrag af deres Breve fra 1801-13 og fra 1815-17*, CHRISTIANIA, s. 371. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002155169-000-shoot-L0021551690000091.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Frederik og Carsten Anker's Brevveksling 1814 - samt Uddrag af deres Breve fra 1801-13 og fra 1815-17

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

24.

[Privat]

Londond. 26. Juli 1814.

Deres Kongelige Majestæt.

Min allernaadigste Konge og Herre.

Af Depechen med Statsraad Aal vil D. K. Majestæt havefaret, hvordan det er tilgaaet med denne Mission og af den nærværende mine ringe Tanker desangaaende.

Øieblikket er nn kommet, at min Nærværelse og længere Ophold her i Landet ikke synes mer nødvendigt, da det er mig indlysende, at det britiske Kabinet ikke viger et Haars Bredde fra den forsigtige og passive Politik, det har antaget med Hensyn paa Norge. Ordet passiv er vel ikke det rigtige, thi det stemmer ikke med Blokaden ; men nu er denne engang anlagt paa Grunde, som jeg har allermiderdanigst indberettet. At hæveden uden fælles Samtykke, det er: uden Overensstemmelse med s. 372de øvrige Magter, kan og maa man ei vente af England. Men at ikke Mildhed og blid Tone kunde indgive Ministrene en værdigere og mer liberal Maade at gaa frem paa, det er at beklage, thi det avler kun ondt Blod uden at frembringe det mindste Gode.

Aviserne forfølger mig i disse Dage med det igjentagne Snak, at D. K. Majestæt nu havde besluttet at forlade Norge •og dets Sag. Intet skal faa mig til at laane Øret dertil.

Nu gjælder det om mig, allernaadigste Konge:

Der bliver tilvisse intet for mig mer at udrette her; thi førend Kongressen i Wien samler sig og handler, bliver der efter al Sandsynlighed ingen endelig Beslutning tagen om Norge.

Om og hvorvidt det kunde gavne, at D. K. Majestæt sendte mig til Wien, det vil alene ankomme paa D. K. Majestæt selv i Forbindelse med de Omstændigheder, som nu foregaar i Norge •og som muligens til en vis Grad kunde vorde afgjørende.

Skal der negocieres for os, og en Rigsdag eller Storting sammenkaldes, da ved jeg med smigrende Tilfredshed, at D. K. Majestæt ønsker at faa mig hjem først, men da vil det blive vanskeligt siden at komme tidsnok til Wien. Naar det ikke var fornødent for mig at komme hjem i Mellemtiden, og forudsat at D. K. Majestæt vilde have mig til Wien, var det vel bedst at gaa herfra over Holland direkte.

At vorde antagen i Wien for de Negocierende kan jeg ikke vente, uden saa nær, at enten Norges Uafhængighed var erkjendt foreløbigen, eller og at D. K. Majestæt udvirkede dette som en prseliminær Artikel med de i Norge nuværende Kommissarier.

Om alt dette kan jeg ingen Mening have, da alle Omstændighederne er mig ubekjendte.

Jeg kan kun sige, hvad mit Hjerte og hvad min Eftertanke paalægger mig, dette nemlig: at det, I). K. Majestæt ønsker og befaler, som troes at kunne gavne i den store Sag, det skal jeg blindt og villigen efterkomme. Det er naturligt, at jeg kunde •ønske at komme hjem, for at se til mine egne forsømte Anliggender; men da Tiden, jeg derpaa kunde anvende, blev saare kort, ifald jeg skulde til Wien, og jeg desuden er nu rent ude af al Konnektion med min Familie og med min Velfærd, saa s. 373var det næsten ligesaa godt, at jeg blev fra mit Hjem med det samme, indtil alt det var udrettet eller prøvet, som skulde prøves og udrettes. Dette Aar af min Fremtid tilhører nu D. K. Majestæt ganske, og jeg tilbyder mig saaledes paanyt tilligemed mine Evner og min Villie til D. K. Majestæts uvilkaarlige Disposition.

Men forinden jeg kan komme herfra, maatte min Grjældaffære være afgjort. D. K. Majestæt har med en Ædelmodighed ytret sig derom, som binder mig om muligt endnu mer med Liv og Blod til Dem og Deres Skjæbne. Jeg erklærer, at min skal være og; forblive uadskillelig fra samme.

Det er mig umuligt at give en omstændelig Indberetning •om hele Sagen og dens Sammenhæng. Som Mand af Ære og Orndsætninger hefter jeg for samme Gjæld til Kongen af Danmark; men her agter man ei paa dette. George Norman er min sikre og virksomme Ven i denne Sag, og jeg haaber, at man skulde komme til Akkord med dem, der har søgt mig, naar jeg skulde præstere Betalingen. Det kunde bedst ske ved et Laan her, og dette Laan vilde maaske Norman skaffe mig, naar han fik Sikkerhed hjemmefra. Dersom D. K. Majestæt mod at betrygge Vedkommende kunde og allernaadigst vilde faa de første Handelshuse til at konsolidere sig og afgive Btryggelsesdokument til Norman for den Akkord, han kunde træffe for mig med dem, •der havde antastet mig her, da tvivler jeg ikke paa, at han vel skulde bringe Sagen til Slutning.

Naar D. K. Majestæt vilde lægge den Naade til al den •øvrige at skrive nogle Linier med egen Haand til Norman, hvori ham sagdes, at jeg til D. K. Majestæt havde anmeldt ham som min bedste Ven her paa Stedet

i min fortrædelige Sag, saa var dette ham en smigrende Belønning og nyttig Opmuntring. Han er en fortræffelig Mand. Han forstaar fransk.

Gramle George Wolff er en Hædersmand og har ligeledes vist sig min Ven i denne Sag. Dog er Norman gaaet videre. Et Par danske Linjer til George Wolff, saa agtet af alle Nordmænd, vilde maaske formaa ham til at komme Norman tilhjælp, og Sagen derved blive lettere.

Remisser kan jeg ei vente fra Norge, thi jeg ved, hvor vanskeligt det vilde blive for D. K. Majestæt at tilveiebringe s. 374dem. Riis' Ladning har medtaget den liele dertil bestemte Fond, altsaa den Sum, D. K. Majestæt deraf havde bestemt til mig — en Handling, der gennemtrænger mig med Taknemmelighed — ei at erholde.

Ved min Hjemkomst skal alt, hvad jeg eier og eiendes vorder, pantsættes til D. K. Majestæts Betyggelse. Kan jeg døen gjældfri Mand, da dør jeg tilfreds og glemmer de Udsigter, min Flid og Arbeidsomhed syntes at byde mig.

Jeg føler, at jeg i dette er D. K. Majestæt og det Offentlige til Byrde. Som simpel privat [Mand] skulde jeg med Guds Hjælp. bleven ganske uafhængig. Kan jeg nu og længere hen gavne Dem, elskede Herre, og det fornlgte Fædreland, da turde denne Byrde, jeg forvolder, oversees og glemmes. Man vil da ædelmodigen mindes, at jeg gladeligen opofrede alt mit eget — indtil Alderdommens saa nødvendige Ro — for at være nyttig. Desværre, jeg har endnu ei været det, som jeg ønskede.

D. K. Majestæt indser allernaadigst, at her er ingen Tid at miste. Jeg tror vist, at Morier ved at erf are af D. K. Majestæt selv, at De i mine Anliggender ønskede at faa et Brev hastig over, vilde gjøre sig en Ære af at befordre med hans Depecher, hvad D. K. Majestæt fandt for godt at sende mig.

Min Broder kan D. K. Majestæt ikke bruge, naar jeg reiser. Hans liele Person synker daglig,¹. uagtet al hans Taushed og gode Villie. Saalænge jeg forbliver her, ifald det ikke varer altfor længe, vil han vel holde det ud. Han er hver Dag hos mig, og jeg betror ham alt. Hans Sindighed er mig ofte til Nytte og hans gode Omdømme styrker og veileder mig. Jeg kan ei andet end at foreslaa hans Tilbagereise med mig, om ei før. Erich maa afsted, og jeg maa desværre slutte, i hvor meget jeg end havde at anmerke.

Men Scenen, den store Scene, er nu hos D. K. Majestæt, hvis Arbeidsomhed og Sindsstyrke forundrer mig.

Guds bedste Velsignelse hvile over D. K. Majestæt, min elskede Herre og Norges eneste Nytte næst Grud. Tro til Dødem

C. A.